

Vid Sven B. F. Janssons inventering år 1942 upptäcktes ett fragment av en korsristad sten, inmurat i västra väggen av södra tvärskeppet, 2,35 m. från dettas sydvästra hörn, 1,30 m. över marken. Ristningen består endast av yttre delen av en korsarm och har utan tvivel hört samman med fragmentet i tvärskeppets södra vägg.

Stenarten är densamma, ljusgrå granit. $0,85 \times 0,68$ m.

967. Vaksala kyrka.

Pl. 25.

Litteratur: R. Dybeck, Vaksala socken, förteckning på fornminnen (1869? ATA); UFT h. 5 (1876), s. 75; Skrivelse till Riksantikvarien från landsantikvarien N. Sundquist ^{30/3} 1950 (ATA); Rapport till Riksantikvarien från Sven B. F. Jansson ^{13/4} 1950 (ATA).

Dybeck omtalar, i en förteckning över fornminnen i Vaksala sn: »ett nyfunnet, mindre stycke af en runsten förvaras i kyrkan». UFT h. 5 (1876): »Ett annat stycke med några få runor förvaras löst i kyrktornet, enligt benäget meddelande af studenten C. M. Bolm.»

Möjligen är det samma fragment, som i febr. 1950 av studeranden Wolter Ehn påträffades i södra bogårdsmuren. Fragmentet undersöktes av Sven B. F. Jansson och flyttades till vapenhuset, där det uppställdes mot östra väggen, N om ingången till kyrkan. I stenens ena kant finnas rester av murbruk, vilket visar, att stenen en gång har varit inmurad. Ur Janssons rapport är följande redogörelse för inskriften hämtad.

Grårod granit. Ristningsytans mått 56×52 cm. Tjocklek 20 cm. Ristningen är vittrad och i stort sett otydlig.

Inskrift:

-au ... ⁵ftir: ¹⁰fapur ¹⁵sin: ku - ... - ...

... æftir faður sinn ...

»... efter sin fader ...»

Till läsningen: Före 2 a finnas huggningsspår, som möjligen äro rester av en runa. I den slinga, där runföljden 4—19 står, finnas före 4 f inga spår av runor. 4 f har förlorat nedre delen; bst äro grunda och vittrade. 7 r är skadat; bst är osäker. 8—12 **fapur** är jämförelsevis tydligt. 13 s är mycket grunt; översta leden borta. Efter 15 n finnas två runda fördjupningar, som sannolikt utgöra rester av sk. 16—17 ku äro säkra. Därefter synes nedre hälften av en hst, som upptill är flagrad. Sedan två fördjupningar, som möjligen kunna uppfattas som sk. Av r. 19, som står i stenens kant, kan hst spåras.

968. Bolsta, Vaksala sn.

Pl. 25.

Litteratur: B 391, L 199. J. Bureus, Fa 6 s. 142 n:r 33 (Axehiell), Fa 5 n:r 431, Fa 1 s. 97; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta Uplandica per Thiundiam (1710), s. 259 f.; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 73; UFT h. 5 (1876), s. 74; O. v. Friesen, Runstenar i Uppland och Gästrikland undersökta 1899—1901 (ATA), Anteckningar (UUB); Fornminnesinventering i Vaksala sn 1937—38 (G. A. Hellman m. fl., ATA).

Äldre avbildningar: J. Rhezelius, teckningar (Fa 10:1 n:r 120, F 11 n:r 105, F 12 n:r 97); J. Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 177); osign. träsnitt i Peringskiöld a. a. och B 391; v. Friesen foto (ATA).